

Sygn. akt II K 26/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Barbara Lesiak

Asesor Prokuratury Rejonowej w Świdnicy A. M.

po rozpoznaniu dnia 28 czerwca 2013 roku, 27 sierpnia 2013 roku, 01 października 2013 roku, 29 listopada 2013 roku, (...) kwietnia 2014 roku, 16 maja 2014 roku i 23 maja 2014 roku sprawy karnej

R. K. (1)

ur. (...) w Ś.

syna K. i E. z domu O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 sierpnia 2012 roku w K. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R.k.k zabrał w celu przywłaszczenia kabel o długości 110 m wchodzącego w skład sieci telekomunikacyjnej na trasie Ś.-M. powodując przez to zakłócenie działania linii, powodując straty w wysokości około 2000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22 stycznia 2004r., sygn. akt(...) za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 289§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 16 września 2005r. do dnia 12 czerwca 2009r.

tj. o czyn z art. 254a kk i art. 278§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk

R. K. (2)

ur. (...) w Ś.

syna P. i M. z domu O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 sierpnia 2012 roku w K. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) zabrał w celu przywłaszczenia kabel o długości 110m wchodzącego w skład sieci telekomunikacyjnej na trasie Ś.-M. powodując przez to zakłócenie działania linii, powodując straty w wysokości około 2000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 27 stycznia 2006 r. sygn. akt (...) za czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 297§2 kk w zw. z art. 270§1 kk i w zw. z art. 11§2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 grudnia 2005r. do dnia 27 stycznia 2009r. oraz od dnia 5 września 2008r. do dnia 20 października 2009r. kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony

tj. o czyn z art. 254a kk i art. 278§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 64§1 kk

I. oskarżonych R. K. (1) i R. K. (2) uznaje za winnych tego, że w dniu 07 sierpnia 2012 roku w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wycięciu dokonali zaboru kabla telekomunikacyjnego typu (...) o długości

100 metrów, wchodzącego w skład linii napowietrznej kolejowej (...), szlak Ś. Miasto – M. na kilometrze: 220,090 do kilometra: 220,190, powodując przez to zakłócenie w działaniu części sieci telekomunikacyjnej oraz powodując straty w wysokości 1975 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W., przy czym oskarżeni czynu tego dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazani:

- **R. K. (1)** - wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22.01.2004r. w sprawie sygn. akt VI K 1194/03 za czyn z art. 289§2 kk w zw. z art. 91§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 16.09.2005r. do dnia 17.06.2009r., z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18.06.2003r. do dnia 17.09.2003r.,

- **R. K. (2)** - wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 27.01.2006r. w sprawie sygn. akt (...) za czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą po jej zarządzeniu postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 07.07.2008r. w sprawie sygn. akt II Ko 124/08 odbywał w okresie od dnia 05.09.2008r. do dnia 20.10.2009r., z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 07.12.2005r. do dnia 27.01.2006r.,

tj. popełnienia przez oskarżonych czynu z art. 254a kk w zw. z art. 64§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 254a kk wymierza:

- **R. K. (1) karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,**

- **R. K. (2) karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania w sprawie:

- **R. K. (1) jeden dzień tj. 07 sierpnia 2012 roku,**

- **R. K. (2) jeden dzień tj. 07 sierpnia 2012 roku;**

III. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje solidarnie oskarżonych **R. K. (1) i R. K. (2)** do naprawienia w całości wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z/s w W. kwoty 1975 zł (tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych);

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. Ż. kwotę 1756,44 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści cztery grosze) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. K. (1) z urzędu;

V. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych z pozycji 1 i 2 wykazu dowodów rzeczowych Nr (...) (k- 79 akt sprawy), zaś na podstawie art. 230§2 kpk dowód rzeczowy z pozycji 3 wykazu dowodów rzeczowych Nr (...) (k- 79 akt sprawy) zwraca pokrzywdzonemu (...) Sp. z o.o. z/s w W.;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 26/13

Na podstawie art. 423§1a kpk poniższe uzasadnienie zostało ograniczone do części wyroku odnoszącego się do oskarżonego R. K. (1).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na szlaku Ś. Miasto – M. na kilometrze: 220,090 do kilometra: 220,190 biegnie linia napowietrzna kolejowa (...) z kablem telekomunikacyjnym typu (...).

R. K. (1) zamieszkuje w B. pod numerem (...). W dniu 07.08.2012r. około godziny 16.00 spotkał się w swoim mieszkaniu z R. K. (2) zamieszkałym w Ś. przy ul. (...). Wspólnie spożywali alkohol. Około godziny 19.00 udali się pieszo do miejscowości K. pod numer (...), gdzie zamieszkuje M. K. (1). Oskarżony chciał pożyczyć od niej pieniądze. Przebywali tam około godziny.

Po wyjściu z mieszkania M. K. (1) oskarżeni udali się w stronę B. i w okolice wiaduktu kolejowego, gdzie zamierzali dokonać zaboru znajdującego się tam kabla telekomunikacyjnego z linii napowietrznej kolejowej, który to zabór zaproponował R. K. (1). Obaj oskarżeni zaczęli wyciągać przewody z przydrożnego rowu. Następnie przy pomocy siekiery przecinali je na mniejsze kawałki i część w ten sposób pociętych kabli układali na taczce. Pozostała część wyciągniętego kabla leżała w tym czasie na poboczu drogi.

Dowód: wyjaśnienia R. K. (2) – k- 31-32

częściowo wyjaśnienia R. K. (1) – k- 27-28, 197v.

zeznania M. K. (1) – k- 219-219v.

W dniu 07.08.2012r. służbę w (...) Ochrony (...)(...) pełnili funkcjonariusze M. K. (2) i R. M.. Około godziny. 20.15 z polecenia dyżurnego zmiany E. B. udali się na szlak K. – Ś. w związku ze zgłoszeniem dotyczącym osób dokonujących kradzieży kabla telekomunikacyjnego linii napowietrznej.

Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze zauważyli dwóch mężczyzn, z których jeden wyciągał kabel z przydrożnego rowu, drugi zaś stał przy taczce, na której znajdował się już pocięty i zwinięty kabel. Na skutek podjętej interwencji funkcjonariusze (...) zatrzymali tych mężczyzn, a byli nimi R. K. (1) i R. K. (2). Fakt ich zatrzymania został zgłoszony dyżurnemu, który z kolei zawiadomił o zdarzeniu Policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji - M. S. (1) i R. W. przejęli zatrzymanych, którzy zostali następnie przewiezieni do KPP w Ś.. Wezwana na miejsce grupa dochodzeniowo - śledcza zabezpieczyła taczkę, siekiere oraz pocięte zwoje kabla. W tym czasie funkcjonariusz (...) udzielający pomocy przy ich zabezpieczeniu i przygotowaniu do transportu nie mieli założonych rękawiczek ochronnych.

Dowód: wyjaśnienia R. K. (2) – k- 31-32

częściowo wyjaśnienia R. K. (1) – k- 27-28, 197v.

zeznania M. K. (2) – k- 5-7, 210v., 299-299v.

R. M. – k- 8-10, 201v.-211, 200v.

M. S. (1) – k- 254v.

R. W. – k- 95-96, 299v.

R. N. – k- 106-107, 211

R. K. (3) – k- 254-254v.

notatka urzędowa – k- 1, 2, 16-17

protokół oględzin z dokumentacją fotograficzną – k- 3-4, 76-77, 99-94

R. K. (1) w dniu 07.08.2012r. o godzinie 22.37 został poddany badaniu alcomatem, znajdował się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 1,(...) ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu. Został osadzony w (...) w Ś.. Od oskarżonego został pobrany materiał porównawczy do badań.

Dowód: protokół zatrzymania osoby – k- 13

protokół użycia alcomatu – k- 14

materiał porównawczy – k- 105

W dniu 08.08.2012r. w wyniku przeprowadzonego przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych w miejscu zamieszkania R. K. (1) nie znaleziono rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie.

Dowód: protokół przeszukania – k- 22-23

R. K. (1) i R. K. (2) dokonali zaboru kabla telekomunikacyjnego typu (...) o długości 100 metrów. Wartość poniesionych strat przez (...) Sp. z o.o. z/s w W. wyniosła 1975 zł. Na skutek zaboru kabla telekomunikacyjnego przez oskarżonych doszło do zakłócenia w działaniu części w/w sieci telekomunikacyjnej. Zabezpieczone fragmenty kabla zostały w dniu 08.08.2012r. zwrócone pokrzywdzonemu.

Dowód: zeznania M. K. (2) – k- 5-7, 210v., 299-299v.

R. M. – k- 8-10, 201v.-211, 200v.

R. K. (4) – k- 66-67, 210v.

pokwitowanie – k- (...)

W wyniku przeprowadzonych badań daktyloskopijnych stwierdzono, że odwzorowania linii papilarnych palców oskarżonych pobranych na karty daktyloskopijne nie jest zgodne z odwzorowaniem linii papilarnych ujawnionych na trzonku siekiery i oznaczonych jako ślad nr (...). Natomiast z uwagi na fragmentaryczne pobranie nie porównano odwzorowania linii papilarnych sektorów podpalcowych dłoni oskarżonych z odwzorowaniem linii papilarnych oznaczonych jako ślad nr (...).

Badanie genetyczne próbki oznaczonej do badań nr (...) dało wynik negatywny. Wykluczono pochodzenie DNA stwierdzonego na próbkach nr (...) od oskarżonych.

Dowód: opinie z badań daktyloskopijnych – k- 81-83, 88-89

opinia z badań biologicznych – k- 97-101

R. K. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, niedorozwój umysłowy ani inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. Biegli psychiatrzy stwierdzili u oskarżonego cechy osobowości nieprawidłowej dyssocjalnej oraz objawy zespołu zależności alkoholowej. T. criminis oskarżony posiadał w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynów i pokierowania własnym postępowaniem. O ile w tym czasie znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, to miało ono charakter upojenia zwykłego (prostego), którego skutki i następstwa mógł w pełni przewidzieć - nie zachodzą warunki z art. 31§1 i 2 kk. Oskarżony może stawać przed Sadem, brać udział w czynnościach procesowych oraz odbywać ewentualną karę pozbawienia wolności odbywać w zakładzie karnym.

Dowód: opinia sądowo - psychiatryczna - k- 154-159

Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany sądownie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22.01.2004r. w sprawie sygn. akt VI K 1194/03 został skazany za czyn z art. 289§2 kk w zw. z art. 91§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 16.09.2005r. do dnia 17.06.2009r., z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18.06.2003r. do dnia 17.09.2003r.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 01.10.2013r. w sprawie sygn. akt II K 1065/12 został skazany za czyny z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, z art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, 157§2 kk w zw. z art. 64§1 kk - popełnione w dniu 16.08.2012r. i wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Dowód: karta karna – k- 312-315

wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt VI K 1194/03 – k- 55-56

wyrok Sądu w Świdnicy sygn. akt II K 1065/12 – k - 319-320

R. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Potwierdził fakt spotkania w dniu 07.08.2012r. z R. K. (2) i wspólnego spożywania alkoholu, wizyty u M. K. (1) w K.. Wyjaśniał, że wracając przed wiaduktem po prawej stronie drogi w rowie zauważył leżące grube przewody w czarnej otulinie, przy nich stała taczka ze zwiniętymi na niej przewodami. Z ciekawości podszedł do taczki, wyciągnął przewód żeby sprawdzić jaki jest i w tym momencie podjechali sokiści i go zatrzymali. Kiedy podszedł do taczki to R. K. (2) poszedł dalej w kierunku B.. Zaprzeczył, by odcinał kable, nie wie kto zostawił je w rowie i na taczce, nie wie skąd te kable pochodziły (k-27-28).

Na rozprawie przed Sądem oskarżony odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał dotychczas składane. Odpowiadając na pytania podał, że kiedy szli to tam gdzie była taczka były dwie osoby, nie jest w stanie ich opisać ani podać ich pći, nie zna tych osób, widział je z odległości 10 metrów, kiedy dochodzili tam to te osoby uciekły w krzaki. Podał, że K. szedł w stronę domu, nie zatrzymywał się, nie oglądał przewodów. Oskarżony stwierdził, że nie chce ustosunkować się do treści wyjaśnień R. K. (2), nie wie czy K. widział te dwie osoby (k-197v.).

Sąd zważył:

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawstwo oskarżonego R. K. (1) w przedmiocie czynu przypisanego mu punkcie I części dyspozytywnej wyroku nie budzi żadnych wątpliwości, przy czym opis tego czynu należało zmienić, a właściwie doprecyzować, w zakresie wynikającym z poczynionych w toku postępowania ustaleń tak co do długości przedmiotowego kabla, dokładnego wskazania jego rodzaju (symbolu), trasy, wartości strat poniesionych przez pokrzywdzonego, a więc w takim zakresie w jakim ustalenia Sądu okazały się być odmienne od opisu tego czynu zarzucanego oskarżonemu przez oskarżyciela publicznego.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił przede wszystkim na podstawie spójnych i konsekwentnych zeznań świadków: funkcjonariusz (...) - M. K. (2) i R. M., funkcjonariuszy Policji - M. S. (1), R. W., R. N. i R. K. (3) oraz częściowo M. K. (1), a także wyjaśnień złożonych przez R. K. (2) i częściowo wyjaśnień R. K. (1) oraz na pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności: protokole oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną, protokole użycia alcomatu, wykazie dowodów rzeczowych.

Wymienione osoby - za wyjątkiem oskarżonego i M. K. (1), która jako świadek pojawiła się na etapie postępowania sądowego - zeznawały w sposób jednoznaczny, spójny i konsekwentny zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem. Każda z wymienionych osób (funkcjonariusze Służby Ochrony Kolei, funkcjonariusze Policji, świadek R. K. (4)) zeznawała o zdarzeniach, w których brała bezpośredni udział lub bezpośrednio jej dotyczących i czyniła to w sposób wiarygodny, szczegółowy w zakresie bezpośrednich relacji po zdarzeniu. Brak przy tym podstaw do przyjęcia, by świadkowie ci przejawiali jakąkolwiek niechęć wobec oskarżonego

lub dążyli w złożonych zeznaniach do nadmiernego obciążania R. K. (1). A mieć na uwadze należy, iż są to osoby obce dla oskarżonego, nie zainteresowane bezpośrednio poniesieniem przez niego odpowiedzialności karnej i przez to są obiektywnymi w swoich relacjach.

M. K. (2) i R. M. szczegółowo opisali okoliczności udania się na interwencję, wskazali jaką sytuację zastali na miejscu, konsekwentnie podając, iż było tam dwóch mężczyzn, z których jeden – w czasie, gdy już ich obserwowali – wyciągał kable z ziemi, zaś drugi stał przy taczce. Obecności żadnych innych osób w tym miejscu bądź w pobliżu świadkowie ci nie ujawnili. Oskarżeni niewątpliwie byli tam razem, ich zachowanie nie wskazywało, by znaleźli się tam przypadkowo, zaś koło nich znajdowały się już pocięte kable.

Relacje świadków R. W. i M. S. (2) dotyczą już kolejnego etapu zdarzenia i nawiązują w swej treści do zeznań w/w świadków. Wskazani funkcjonariusze Policji przybyli na miejsce zdarzenia na polecenie oficera dyżurnego po zawiadomieniu Policji o ujęciu sprawców. Potwierdzili, iż na miejscu znajdowali się funkcjonariusze (...) oraz zatrzymani oskarżeni, którzy zostali następnie przewiezieni do KPP w Ś. celem wykonywania dalszych czynności z ich udziałem. Natomiast przedmiotami służącymi do popełnienia przestępstwa zajęli się funkcjonariusze z wezwanej na miejsce grupy dochodzeniowo - śledczej, którzy zabezpieczyli taczkę, siekierę oraz kable. W tym też zakresie zeznania te znajdują potwierdzenie w treści zeznań R. N., który wskazał również, w jaki sposób odbyło się przygotowanie ujawnionych na miejscu zdarzenia rzeczy do transportu, wskazując na możliwość zanieczyszczenia materiału dowodowego z uwagi na brak ochronnych rękawiczek u funkcjonariuszy (...). Korespondują też z zeznaniami przesłuchanego przed Sądem R. K. (3), który - z uwagi na upływ czasu - nie był już w stanie przedstawić tak szczegółowej relacji, jednak ogólnikowość jego zeznań w żaden sposób nie dyskredytuje jego wiarygodności.

Przedstawiona przez wskazanych powyżej świadków relacja z wydarzeń nie pozostawia wątpliwości co do jej zgodności z tym co się wówczas wydarzyło, a znajduje w zasadzie potwierdzenie – choćby co do okoliczności zatrzymania oskarżonych i zabezpieczonych na miejscu przedmiotów - zarówno w wyjaśnieniach R. K. (1) jak i R. K. (2).

R. K. (4) w złożonych zeznaniach wskazał, na jakim odcinku doszło do uszkodzenia linii napowietrznej, na jakiej długości, szczegółowo określił rodzaj kabla jak również – po doprecyzowaniu zeznań w tym zakresie na rozprawie przed Sądem – wskazał wartość strat poniesionych przez pokrzywdzonego oraz wartości składające się na podaną kwotę. Sąd przyjął więc wysokość strat i szkody wynikającą z treści zeznań tego świadka złożonych na rozprawie, a wskazać należy, iż ustalona w ten sposób kwota nie była kwestionowana w toku postępowania przez strony.

Zeznania złożone przez świadka M. K. (1) w zasadzie nie dotyczą meritum sprawy, gdyż świadek ten nie posiadała na ten temat żadnych wiadomości. M. K. (1) nie była w stanie umiejscowić w czasie wizyty oskarżonych, wskazując, że byli u niej raz, było to późno, gdzieś koło 20-21, było już taka szarówka, R. K. (1) chciał wtedy pożyczyć pieniądze. M. K. (1) podała też, że było to latem, było ciepło, wychodzili późno, było już ciemno, może około godziny 22. Zeznała, że niczego od niej nie zabierali, „raczej nic ze sobą nie mieli”, nie mówili również, że mają jakieś plany, mieli iść do domu. Co do faktu wizyty oskarżonych w tym czasie u świadka zeznania M. K. (1) korespondują z wyjaśnieniami złożonymi przez R. K. (1) i R. K. (2). Natomiast wątpliwości wzbudza czas tego zdarzenia podawany przez świadka, gdyż o tej porze oskarżeni byli już osobami zatrzymanymi, co potwierdzają protokoły zatrzymania osoby z k- 12 i 13. Również fakt nie posiadania przez oskarżonych w czasie pobytu u świadka żadnych przedmiotów w żaden sposób nie świadczy o nie popełnieniu przez nich przypisanego im przestępstwa, a ponadto nie powinien dziwić, gdyż raczej trudno sobie wyobrazić odwiedzających zaopatrzonych w przedmioty, które zostały następnie zabezpieczone przy oskarżonych na miejscu zdarzenia.

Z uwagi na fakt, iż obaj oskarżeni wskazali, iż tego właśnie wieczoru przebywali przez jakiś czas u M. K. (1), a brak w tym zakresie odmiennych dowodów, Sąd przyznał w tym zakresie walor wiarygodności zarówno zeznaniom w/w świadka, jak i wyjaśnieniom oskarżonych.

Wyjaśnienia złożone przez R. K. (2) w zasadzie potwierdzają sprawstwo oskarżonych w zakresie przypisanego im przez Sąd czynu. R. K. (2) potwierdził, że w godzinach popołudniowych przebywał u oskarżonego w B. i wspólnie spożywali

alkohol. Następnie udali się do K. do M. K. (1). W tym zakresie wyjaśnienia R. K. (2) korespondują z twierdzeniami oskarżonego i M. K. (1) (o czym była już mowa powyżej) i Sąd uznał je za wiarygodne.

Dalej: z wyjaśnień R. K. (2) wynika, że inicjatywa zaboru kabli wyszła od R. K. (1), i tak też Sąd przyjął oceniając te twierdzenia jako wiarygodne, choć oskarżony na rozprawie przed Sądem nie chciał ustosunkować się do powyższych twierdzeń R. K. (2), jak również do tego, że wspólnie wyciągali kable znajdujące się w rowie (k-31-32).

Wskazać tutaj należy na sprzeczności i niekonsekwencje w wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przez R. K. (1), a które podważają jego wiarygodność w tym zakresie. Otóż składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym oskarżony podał, że zauważył leżące przewody i z ciekawości podszedł do nich, wyciągnął przewód żeby sprawdzić jaki jest i w tym momencie podjechali „sokiści” i go zatrzymali. Twierdził też, że w tym czasie R. K. (2), nie zatrzymując się, poszedł dalej. R. K. (1) zaprzeczył przy tym by odcinał kable, twierdził, że nie wie kto je tam zostawił (k-27-28). Wynika więc z tego, że oskarżony był sam w tym miejscu i w tym momencie. W tym też zakresie wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne nie tylko z twierdzeniami R. K. (2), cytowanymi powyżej, ale także z treścią zeznań złożonych przez bezpośrednich świadków zdarzenia – obserwatorów zachowania oskarżonych - M. K. (2) i R. M., którzy szczegółowo opisali jakie czynności wykonywali obaj będący na miejscu oskarżenia, a nie tylko jeden z nich.

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony przedstawił już - w ocenie Sądu - przygotowaną wersję o dwóch nieustalonych z tożsamości i płci osobach, których nie potrafi opisać, a które miał widzieć z odległości 10 metrów, a które to właśnie osoby miały uciec z miejsca zdarzenia kiedy oskarżeni tam podchodzili. Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w toku postępowania R. K. (1) miały być jedyną osobą, która w owym czasie na miejscu zdarzenia miała widzieć jakiegokolwiek inne osoby. Nie potwierdzają takiej okoliczności zarówno zeznania przesłuchanych świadków – funkcjonariuszy (...), jak również wyjaśnienia złożone przez R. K. (2). Poza tym R. K. (1) o tym rzekomym fakcie przypomniał sobie dopiero na rozprawie przed Sądem, a składając tej treści wyjaśnienia, zdaniem Sądu, w sposób ewidentny usiłował uwolnić się od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, gdyż oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego skazania. Dlatego też uznając, iż powyższe twierdzenia oskarżonego są niczym innym jak tylko przyjętą przez niego linią obrony – nieudolną, niepotwierdzoną innymi dowodami i naiwną – Sąd odmówił przyznania im waloru wiarygodności.

Konsekwencją takiego stanowiska Sądu był przyjęcie, iż ujawnione na miejscu zdarzenia przedmioty w postaci taczki oraz siekiery służyły oskarżonym do popełnienia przestępstwa, a zostały przez nich przyniesione w to miejsce. Logika i doświadczenie życiowe bezsprzecznie wskazują, iż nikt inny w tym miejscu nie przebywał i nikt inny nie dokonał wyciągnięcia kabli z rowu, ich pocięcia i umieszczenia na taczce. Dokonali tego właśnie obaj oskarżeni. W czasie obserwacji przez funkcjonariuszy (...) wyciągali kable z rowu, nie było tam, jak również w pobliżu, ani wcześniej ani wówczas, żadnych innych osób. Oskarżeni zostali zatrzymani na miejscu przestępstwa w trakcie wykonywania czynności zaboru, a ujawniono przy nich przedmioty służące do popełnienia czynu zabronionego. Za takim stanowiskiem i prawidłowością powyższego wniosku w zakresie sprawstwa oskarżonych utwierdza Sąd również przyjęte stanowisko w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który choćby w wyroku z dnia 04.10.1973r. (sygn. III KR 343/73, publ. OSNKW 1974/2/33) orzekł, iż „udowodnienie sprawcy popełnienia czynu przestępczego nie musi oznaczać, że dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji, stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność istotnie nastąpiła”.

Bez znaczenia zdaniem Sądu pozostaje przy tym fakt, iż w wydanych opiniach z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych oraz biologicznych nie ustalono zgodności pobranego od oskarżonego materiału porównawczego do badań z uwagi na to, że materiał ten nie pokrywał się ze śladami zabezpieczonymi na miejscu zdarzenia, bądź też nie była możliwa identyfikacja z uwagi na fragmentaryczność pobranych odcisków, gdyż nie jest to jedyne źródło dowodowe w niniejszym postępowaniu, a całokształt zebranego w jego toku materiału dowodowego, podlegającego ocenie Sądu, przekonuje o słuszności i zasadności powyższego stanowiska Sądu co do udowodnionego sprawstwa obu oskarżonych. Ponadto na treść wniosków tychże opinii mogła mieć wpływ możliwość zanieczyszczenia przedmiotów

zabezpieczonych na miejscu zdarzenia innym materiałem biologicznym, na co przekonująco wskazywał w złożonych zeznaniach świadek R. N. (k-106-107).

W ocenie Sądu opinia wydana w toku postępowania przez biegłych psychiatrów jest kompletna i wyczerpująco odnosi się do wszystkich koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii, nie budzi zastrzeżeń merytorycznych ani formalnych, a została wydana przez osoby kompetentne, o stosownych kwalifikacjach, posiadające specjalistyczną wiedzę.

To samo należy stwierdzić odnośnie opinii wydanych w toku postępowania przygotowawczego z badań daktyloskopijnych oraz badań materiały biologicznego, których treści żadna ze stron postępowania nie kwestionowała.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony R. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego wskazanego w art. 254a kk, a jego wina została udowodniona.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 254a kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto zabiera, niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra, powodując przez to zakłócenie działania całości lub części sieci albo linii. Jest to nowy rodzaj przestępstwa wprowadzony nowelą do kodeksu karnego z dnia 31.08.2011r., która weszła w życie w dniu 12.(...).2011r. (Dz. U. Nr 217, poz. 1280). W uzasadnieniu projektu ustawy wprowadzającej do kodeksu karnego tenże przepis (druk sejmowy nr (...)) stwierdzono, że: „Kryminalizacja wynikająca z projektowanego przepisu objąć ma między innymi nagminne zachowania, polegające na zaborze elementów wykonanych z metali szlachetnych – trakcji i szyn kolejowych, kabli telekomunikacyjnych, przewodów elektrycznych, a także na dokonywaniu altów wandalizmu dotyczących urządzeń o newralgicznym znaczeniu dla funkcjonowania sieci lub linii (np. sygnalizatorów świetlnych, semaforów). W obecnym stanie prawnym zabór lub uszkodzenie tego rodzaju elementów je traktowane jako kradzież lub uszkodzenie mienia, i z uwagi na tzw. przepołowiony charakter tego rodzaju czynów przeciwko mieniu, stanowiących – w zależności od wartości przedmiotu – przestępstwo z art. 278 kk lub 288 kk albo wykroczenie z art. 199 lub 124 kw, niejednokrotnie jest kwalifikowane ostatecznie jako wykroczenie, z uwagi na niewielką rynkową wartość zabranej lub zniszczonej rzeczy. Jednak postrzeganie istoty tego rodzaju czynów przez pryzmat wartości przedmiotu czynności wykonawczej sprawcy całkowicie abstrahuje od rzeczywistego stopnia ich społecznej szkodliwości, w odniesieniu do którego skutki zachowania polegające na zakłóceniu funkcjonowania sieci lub linii dalece swoją wagą przewyższają element naganności związany z bezpośrednio wyrządzoną szkodą o charakterze materialnym”.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 254a kk jest porządek publiczny w zakresie korzystania z urządzeń użyteczności publicznej wskazanych w analizowanym przepisie. Pod pojęciem zaś „sieci telekomunikacyjnej” – stosownie do art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 16.07.2004r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) należy rozumieć systemy transmisyjne oraz urządzenia komutacyjne lub przekierowujące, a także inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od ich rodzaju. Natomiast przez „linię kolejową” (stosownie do art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 28.03.2003r. o transporcie kolejowym tekst jedn.: Dz. U. z 2007r., Nr 16, poz. 94 z późn. zm.) należy rozumieć „drogę kolejową mającą początek i koniec wraz z przyległym pasem gruntu, na którą składają się odcinki linii, a także budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego wraz z zajętymi pod nie gruntami”.

Przestępstwo z art. 254a kk ma charakter materialny, a jego skutkiem jest zakłócenie działania całości lub części sieci lub linii wskazanych w tym przepisie. Zakłóceniem zaś jest spowodowanie nieprawidłowości działania lub nieregularności funkcjonowania wskazanych w przepisie linii lub sieci, przy czym może ono dotyczyć całości linii lub sieci albo też jedynie ich fragmentu. Zachowanie sprawcy może przybrać postać działania jak i zaniechania. Jest to przestępstwo powszechne, które może być popełnione umyślnie (w obu postaciach zamiaru), z tym jednak, że w

przypadku zaboru w grę wchodzi tylko zamiar bezpośredni (zob.: Marek Mozgawa, Komentarz do art. 254a kodeksu karnego).

Zachowanie wskazane w powołanym przepisie polega m. in. na zaborze (tam: „zabiera”), a zatem adekwatnie – jak w przypadku czynu z art. 278 kk - polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejęciu we własne władztwo sprawcy. Z tą jednak różnicą, że w przypadku czynu z art. 254a kk – inaczej niż przy przestępstwie z art. 278 kk – sprawca nie musi „zabierać w celu przywłaszczenia”. Z tych też powodów zasadne jest różnicowanie nazewnictwa i nie stosowanie zamiennie przy określaniu czynności sprawczej czynu z art. 254a kk określeń „kradzież” i „zabór” (zob.: Marek Mozgawa, Komentarz do art. 254a kodeksu karnego; Marek Kulik, Komentarz do art. 278 kodeksu karnego, i in.).

Analiza zachowania oskarżonego potwierdza z całą pewnością wyczerpanie przez niego wszystkich znamion ustawowych przestępstwa z art. 254a kk, w dniu 07.08.2012r. w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (2) - co do takiego działania oskarżonych w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd nie miał żadnych wątpliwości - po uprzednim wycięciu dokonali zaboru kabla telekomunikacyjnego typu (...) o długości 100 metrów, wchodzącego w skład linii napowietrznej kolejowej (...), szlak Ś. Miasto – M. na kilometrze: 220,090 do kilometra: 220,190, powodując przez to zakłócenie w działaniu części sieci telekomunikacyjnej oraz powodując straty w wysokości 1975 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Kable telekomunikacyjne wycięte przez oskarżonych stanowiły element linii napowietrznej kolejowej, a działania oskarżonych nie sposób określić inaczej niż jako zabór mienia w rozumieniu art. 254a kk. Wycięcie fragmentu kabla sieci telekomunikacyjnej niewątpliwie doprowadziło do zakłócenia działania tej sieci (nawet nieaktywnej – przyp. tut. SR), a zatem stanowi skutek wskazany w powołanym powyżej przepisie. Z tych też powodów Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżeni zakończyli swoje przestępne działania i w tej sytuacji nieuzasadnionym byłoby przyjęcie formy stadialnej przestępstwa – usiłowania.

Uzasadnione było przyjęcie wobec oskarżonego jego działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk, ponieważ był on już wcześniej karany sędownie za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i odbył karę w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy (cytowany powyżej wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22.01.2004r. w sprawie sygn. akt VI K 1194/03) i w okresie 5 lat od odbycia kary dopuścił się kolejnego przestępstwa umyślnego i podobnego do poprzedniego. W tym też zakresie Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do podobieństwa czynów: osądzonego w sprawie sygn. akt VI K 1194/03 – z art. 289§2 kk oraz czynu z art. 254a kk – z uwagi na jednorodząjowość przedmiotu ochrony. W literaturze i doktrynie niespornym jest zaliczenie przestępstw do tego samego rodzaju na podstawie porównania dóbr prawnych, przeciwko którym analizowane przestępstwa są wymierzone. Przepstwa tego samego rodzaju to przestępstwa skierowane przeciwko temu samemu lub zbliżonemu dobru prawnemu, a zatem to przedmiot ochrony stanowi kryterium podobieństwa przestępstw. Sąd w pełni podziela twierdzenie, że o tożsamości rodzajowej przestępstw rozstrzyga jednorodząjowość, a nie tożsamość, przedmiotu ochrony. O takiej jednorodząjowości można mówić wówczas, gdy przestępstwa wymierzone są przeciwko dobru prawnemu tego samego rodzaju, niekoniecznie zaś dobru identycznym. Jednorodząjowe ze względu na przedmiot ochrony mogą być także przestępstwa znajdujące się nie tylko w różnych rozdziałach kodeksu – jak w niniejszej sprawie – ale nawet w różnych ustawach. Wskazany powyżej sposób interpretowania tożsamości rodzajowej przestępstw Sąd meriti w pełni podziela (zob. M. Budyn – Kulik i in., Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Kraków 2006; L. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 2003; J. Majewski i in., Kodeks karny. Część ogólna, Zakamycze 2004; J. Giezek, Komentarz do art. 115 kk.).

W konsekwencji powyższych ustaleń za przypisane oskarżonemu R. K. (1) przestępstwo Sąd wymierzył karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności mając na uwadze wskazania z art. 53 kk i uznając, że kara w powyższym wymiarze jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez niego. Zdaniem Sądu zasadnym - w kontekście ustawowych celów kary - jest orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, bowiem tylko taka kara pozostaje adekwatna do charakteru popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i zrealizuje swoje funkcje w zakresie sprawiedliwego ukarania sprawcy, jak również w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Oskarżony dopuścił się kolejnego przestępstwa będąc już uprzednio wielokrotnie karany sędownie. Znajdował się w czasie swojego przestępnego działania w

stanie nietrzeźwości, działał z niskich pobudek, umyślnie, wykazał się rażącym lekceważeniem zasad współżycia społecznego i brakiem poszanowania dla jednej z podstawowych wartości, jaką jest własność i niezaprzeczalne prawo do posiadania i dysponowania swoim mieniem. Nie widzi niczego nagannego w swoim zachowaniu. Czynu tego dopuścił się w niedługim czasie po opuszczeniu zakładu karnego na mocy decyzji Sądu o jego warunkowym przedterminowym zwolnieniu (w dniu 14.04.2012r.), co Sądowi wiadomym jest z urzędu w związku z postępowaniem karnym prawomocnie zakończonym w sprawie sygn. akt II K 1065/12.

Okoliczności te utwierdzają Sąd w przekonaniu o znacznej demoralizacji oskarżonego i dowodzą, iż R. K. (1) jest sprawcą niepoprawnym, a stawianie w jego przypadku negatywnej prognozy społeczno – kryminologicznej jest w pełni uzasadnione, gdyż poprzednie wyroki i orzeczone kary nie przyniosły pozytywnych skutków w zakresie resocjalizacji oskarżonego. Z tych też powodów w ocenie Sądu wymierzona kara bezwzględna pozbawienia wolności, nie może być uznana za nadmiernie surową, zwłaszcza w kontekście ustawowego zagrożenia karą jakie przewiduje art. 254a kk (od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności).

W punkcie II części dyspozytywnej wyroku na mocy art. 63§1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie.

Z uwagi na zgłoszony wniosek o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem (k-66-67) oraz z uwagi na brak wątpliwości co do jej wysokości ustalonej przez Sąd w toku postępowania, Sąd na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego solidarnie (z R. K. (2)) do naprawienia w całości wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz ustalonego pokrzywdzonego - (...) Sp. z o.o. z/s w W. - kwoty 1975 złotych.

Stosownie do wniosku obrońcy oskarżonego, wyznaczonego mu z urzędu, Sąd w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. Ż. kwotę 1756,44 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a odpowiadającą nakładowi pracy obrońcy w sprawie.

Orzekając w punkcie V części dyspozytywnej wyroku o dowodach rzeczowych Sąd miał na uwadze ich przeznaczenie oraz zbędność dla postępowania karnego, stąd stosowne orzeczenia o ich przepadku i zniszczeniu (na podstawie art. 44§2 kk) oraz zwrocie pokrzywdzonemu (na podstawie art. 230§2 kpk).

O kosztach postępowania Sąd orzekł biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego i w oparciu o art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa, a na mocy art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go też od opłaty w sprawie uznając, że uiszczenie powyższych kosztów i opłaty byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.